

Fa prop de vint-i-cinc anys que llegeixo Joan Margarit; d'ençà que vaig descobrir-lo en el moment en què nedava les aigües del seu altre mar i començava a fer camí de poeta en català. Recordo l'impacte de la primera lectura com una epifania, una aventura presidida per la fascinació que, amb el decurs dels anys, m'ha dut a descobrir que llegir Margarit és rellegir-lo, i que els seus poemes em parlen de manera diferent segons el moment que trio per rellegir-los. M'agrada la seva poesia, però encara m'agrada més la seva actitud poètica, sobretot per dos aspectes: per una implacable exigència amb la poesia i per la seva disposició de caçador de poemes. Margarit pertany a la tribu del poetes que saben girar la realitat com un mitjà, els que intueixen que la llum del poema s'amaga en els replecs més foscos de la realitat i que només cal trobar l'instant màgic o el focus de llum adient per descobrir-lo.

Aquesta doble actitud la trobo presidint un dels seus poemes tres estrelles, *Vas fer tard al teu temps, d'Estació de França* (1999). Hi afirma la seva disposició a deixar-ho tot excepte el poeta que queda del desastre i, per arrodonir la peça, és treu de la màniga dos versos d'impacte per jugar a dir que es va equivocar de segle, que això és París i, ell, Verlaine. M'agrada molt aquest poema i la també el cop de la seva cloenda, però tenaç i tossut com sóc, sovint canvio els versos, en el meu dedins lector. Opto, senzillament, pel meu temps i la meva terra, i m'estimo més la càlida humanitat de Joan Margarit que no pas la pirotècnia i els jocs d'artifici de Paul Verlaine.

Isidor Cònsul
Editor